Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

19 septembrie 2018*

„Trimitere preliminară – Procedură preliminară de urgență – Cooperare judiciară în materie penală – Directiva (UE) 2016/343 – Prezumția de nevinovăție – Referirile publice la vinovăție – Căi de atac – Procedură de control al legalității unei măsuri de plasare în arest preventiv”

În cauza C-310/18 PPU,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Spetsializiran nakazatelen sad (Tribunalul Penal Specializat, Bulgaria), prin decizia din 11 mai 2018, primită de Curte în aceeași zi, în procedura penală împotriva

**Emil Milev,**

CURTEA (Camera întâi),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, și domnii J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, S. Rodin (raportor) și E. Regan, judecători,

avocat general: domnul M. Wathelet,

grefier: doamna R. Șereș, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 11 iulie 2018,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru domnul Milev, de el însuși;

– pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman, în calitate de agent;

– pentru Comisia Europeană, de R. Troosters și de Y. Marinova, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 7 august 2018,

pronunță prezenta

## Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 3, a articolului 4 alineatul (1) și a articolului 10 din Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi

* Limba de procedură: bulgara.

prezent la proces în cadrul procedurilor penale (JO 2016, L 65, p. 1), interpretate în lumina considerentelor (16) și (48) ale acesteia, precum și a articolelor 47 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri penale împotriva domnului Emil Milev în legătură cu menținerea sa în arest preventiv.

## Cadrul juridic

### *Dreptul Uniunii*

3 Considerentul (10) al Directivei 2016/343 are următorul cuprins:

„Prin stabilirea unor norme minime comune privind protecția drepturilor procedurale ale persoanelor suspectate și acuzate, prezenta directivă are ca obiectiv consolidarea încrederii statelor membre în sistemele de justiție penală ale celorlalte state membre, pentru a facilita astfel recunoașterea reciprocă a hotărârilor în materie penală. Astfel de norme minime comune ar putea, de asemenea, să înlăture obstacolele din calea liberei circulații a cetățenilor pe teritoriul statelor membre.”

4 Considerentul (16) al acestei directive este formulat după cum urmează:

„Prezumția de nevinovăție ar fi încălcată în cazul în care declarații publice ale autorităților publice sau decizii judiciare, altele decât cele privind stabilirea vinovăției, se referă la o persoană suspectată sau acuzată ca fiind vinovată, atât timp cât vinovăția persoanei respective nu a fost dovedită conform legii. Aceste declarații și decizii judiciare nu ar trebui să reflecte opinia că persoana respectivă este vinovată. Acest fapt nu ar trebui să aducă atingere actelor de urmărire penală care urmăresc să probeze vinovăția persoanei suspectate sau acuzate, cum ar fi rechizitoriul, și nici deciziilor judiciare în urma cărora produce efecte o hotărâre suspendată, cu condiția respectării dreptului la apărare. De asemenea, acest fapt nu ar trebui să aducă atingere hotărârilor preliminare de natură procedurală, luate de autoritățile judiciare sau de alte autorități competente, care se întemeiază pe suspiciuni sau pe elemente de probă incriminatoare, cum ar fi deciziile de arest preventiv, cu condiția ca aceste hotărâri să nu se refere la persoana suspectată sau acuzată ca fiind vinovată. Înaintea luării unei hotărâri preliminare de natură procedurală, autoritatea competentă ar putea fi nevoită să verifice dacă există suficiente elemente de probă incriminatoare împotriva persoanei suspectate sau acuzate care să justifice hotărârea respectivă, iar hotărârea poate conține referiri la aceste elemente.”

5 Potrivit considerentului (48) al directivei menționate:

„Întrucât prezenta directivă instituie norme minime, statele membre ar trebui să poată extinde drepturile prevăzute în aceasta pentru a asigura un nivel de protecție mai ridicat. Nivelul de protecție stabilit de statele membre ar trebui să nu fie niciodată inferior standardelor prevăzute de cartă sau de [Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950], astfel cum sunt interpretate de Curtea de Justiție și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.”

6 Articolul 1 din aceeași directivă, intitulat „Obiect”, prevede:

„Prezenta directivă prevede norme minime comune cu privire la:

(a) anumite aspecte ale prezumției de nevinovăție în cadrul procedurilor penale;

(b) dreptul de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale.”

7 Articolul 2 din Directiva 2016/343, intitulat „Domeniu de aplicare”, prevede:

„Prezenta directivă se aplică persoanelor fizice care sunt suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale. Prezenta directivă se aplică în toate fazele procedurilor penale, din momentul în care o persoană este suspectată sau acuzată de comiterea unei infracțiuni sau a unei presupuse infracțiuni până când hotărârea prin care se stabilește că persoana respectivă a comis infracțiunea în cauză rămâne definitivă.”

8 Articolul 3 din această directivă, intitulat „Prezumția de nevinovăție”, prevede:

„Statele membre se asigură că persoanele suspectate și acuzate beneficiază de prezumția de nevinovăție până la dovedirea vinovăției conform legii.”

9 Articolul 4 din directiva menționată, intitulat „Referirile publice la vinovăție”, prevede la alineatul (1):

„Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că, atâta vreme cât vinovăția unei persoane suspectate sau acuzate nu a fost dovedită conform legii, declarațiile publice făcute de autoritățile publice și deciziile judiciare, altele decât cele referitoare la vinovăție, nu se referă la persoana respectivă ca fiind vinovată. Prin aceasta nu se aduce atingere actelor de urmărire penală care au drept scop dovedirea vinovăției persoanei suspectate sau acuzate și nici deciziilor preliminare cu caracter procedural care sunt luate de autoritățile judiciare sau de alte autorități competente și care se bazează pe suspiciuni sau probe incriminatoare.”

10 Potrivit articolului 10 din aceeași directivă, intitulat „Căi de atac”:

„(1) Statele membre se asigură că persoanele suspectate și acuzate dispun de o cale de atac eficientă în cazul în care drepturile lor prevăzute în prezenta directivă sunt încălcate.

(2) Fără a aduce atingere normelor și sistemelor naționale privind admisibilitatea probelor, statele membre se asigură că, atunci când se apreciază declarațiile făcute de persoane suspectate sau acuzate sau probele obținute cu încălcarea dreptului acestora de a păstra tăcerea sau de a nu se autoincrimina, dreptul la apărare și caracterul echitabil al procedurilor sunt respectate.”

### *Dreptul bulgar*

11 Articolul 63 din Nakazatelno protsesualen kodeks (Codul de procedură penală, denumit în continuare „NPK”), intitulat „Arestarea preventivă”, prevede la alineatul 1:

„Măsura «arestării preventive» este luată atunci când există motive verosimile de a bănui că inculpatul a săvârșit o infracțiune […]”

12 Articolul 64 din NPK, privind adoptarea măsurii coercitive a „arestării preventive” în faza precontencioasă, prevede la alineatul 4:

„Tribunalul ia măsura coercitivă de «arestare preventivă» atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 63 alineatul 1 […]”

13 Articolul 65 din NPK prevede la alineatele 1 și 4 că, în orice moment al procedurii precontencioase, inculpatul în privința căruia s-a luat o măsură coercitivă de „arestare preventivă” poate solicita reexaminarea acesteia. Tribunalul controlează în acest caz dacă ansamblul motivelor care au justificat adoptarea acestei măsuri, printre care figurează motivele verosimile de a bănui că inculpatul a săvârșit infracțiunea în cauză, continuă să existe.

**Cauza principală și întrebările preliminare**

14 În cadrul unei anchete deschise ca urmare a unei tâlhării săvârșite în 2008 într-un magazin din Sofia (Bulgaria), domnul Milev a fost bănuit că este unul dintre autorii acesteia. El nu a fost însă inculpat.

15 La 31 iulie 2009, această anchetă a fost suspendată, întrucât niciun suspect nu a putut fi identificat.

16 Instanța de trimitere arată că domnul Milev face obiectul a două alte cauze penale pendinte.

17 În prima dintre aceste cauze, referitoare la tâlhăria dintr-o bancă, ea arată că o instanță bulgară a refuzat plasarea domnului Milev în arest preventiv, pentru motivul că depozițiile principalului martor al acuzării, domnul BP, nu erau credibile. Nicio hotărâre judecătorească pe fond nu a fost încă pronunțată în cauza menționată.

18 În cea de a doua cauză, care privește conducerea unui grup infracțional organizat în scopul săvârșirii unor tâlhării, în cadrul căreia domnul BP este de asemenea principalul martor al acuzării, aceasta arată că domnul Milev a fost deținut de la 24 noiembrie 2013 până la 9 ianuarie 2018, dată la care a fost achitat de toate învinuirile reținute împotriva sa pentru motivul că depozițiile domnului BP nu au fost considerate credibile de instanța bulgară. Cu toate acestea, el nu a fost repus în libertate.

19 La 11 ianuarie 2018, a fost redeschisă procedura privind tâlhăria săvârșită în 2008. Domnul BP a fost audiat din nou în calitate de martor.

20 În aceeași zi, domnul Milev a fost arestat în vederea prezentării în fața instanței care trebuia să decidă cu privire la plasarea sa în arest preventiv.

21 În primă instanță, cererea procurorului de plasare în arest preventiv a domnului Milev a fost admisă pentru motivul că, „la prima vedere”, depozițiile martorului, domnul BP, erau credibile. În a doua instanță, plasarea în arest preventiv a fost confirmată în temeiul depozițiilor detaliate ale domnului BP și pentru motivul că putea fi angajată răspunderea penală a acestuia pentru mărturie mincinoasă. Potrivit instanței de trimitere, cele două instanțe sesizate au examinat depozițiile domnului BP luate separat, fără a le compara cu alte elemente de probă dezincriminatoare pentru domnul Milev. Pe de altă parte, instanțele în cauză ar fi omis să se pronunțe asupra motivelor invocate în această privință de avocatul acestuia din urmă.

22 Instanța de trimitere subliniază că, cu ocazia controlului privind menținerea măsurii de detenție, instanța de prim grad de jurisdicție, considerând că nu era necesară o analiză detaliată a elementelor de probă, a examinat numai depozițiile domnului BP. Această din urmă instanță a estimat de asemenea că plasarea în arest preventiv a domnului Milev putea fi menținută în temeiul unor elemente de probă incriminatoare cu o forță probantă mai redusă. Instanța de al doilea grad de jurisdicție a confirmat această apreciere după ce a examinat, într-un mod foarte general, depozițiile martorilor și a constatat că elementele de probă, „deși erau sumare, […] [susțineau] teza unei inculpări și [nu erau] dezmințite de alte elemente de probă”.

23 Cu ocazia celui de al doilea control al măsurii de arestare preventivă, instanța de al doilea grad de jurisdicție a considerat că, în temeiul NPK, cu modificările ulterioare, depozițiile și elementele de probă din dosar nu trebuiau să facă obiectul unei examinări aprofundate, ci uneia foarte generale, în cadrul căreia era suficient să se constate că exista o probabilitate generală și o suspiciune că domnul Milev a fost implicat în săvârșirea infracțiunii în cauză.

24 Instanța de trimitere arată că motivele invocate de avocatul inculpatului privind parțialitatea și lipsa de credibilitate a depozițiilor domnului BP nu au făcut obiectul unei examinări în contradictoriu de către instanța de al doilea grad de jurisdicție, care de altfel nu s-a pronunțat cu privire la aceste motive.

25 Instanța de trimitere arată că a fost sesizată de domnul Milev cu o cerere de reexaminare a legalității arestării preventive a acestuia.

26 Ea precizează că, în opinia domnului Milev, condiția prevăzută de reglementarea națională, de care depinde adoptarea și menținerea unei măsuri de arestare preventivă și referitoare la existența unor „motive verosimile” de a crede că inculpatul a săvârșit o infracțiune, trebuie interpretată astfel cum a fost definită în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 30 august 1990, Fox, Campbell și Hartley împotriva Regatului Unit (CE:ECHR:1990:0830JUD001224486). El susține astfel că această condiție impune existența unor date obiective de natură să convingă un observator obiectiv că persoana vizată a săvârșit probabil infracțiunea în cauză. Domnul Milev a invocat de asemenea argumente concrete privind lipsa de credibilitate a martorului, domnul BP, iar avocatul său a prezentat numeroase cereri privind strângerea de probe în vederea verificării credibilității depozițiilor domnului BP.

27 Instanța de trimitere arată că dreptul național și jurisprudența națională au evoluat în această materie.

28 În consecință, s-a dezvoltat o nouă jurisprudență națională privind examinarea „motivelor verosimile”, în temeiul căreia instanța sesizată, atât în faza precontencioasă, cât și în faza contencioasă, trebuie să se pronunțe după ce a luat cunoștință despre elementele de probă „la prima vedere”, iar nu în mod detaliat.

29 Instanța de trimitere este de părere că deciziile referitoare la menținerea unei arestări preventive constituie „decizii preliminare cu caracter procedural”, în sensul articolului 4 alineatul (1) a doua teză din Directiva 2016/343, care prezintă și unele caracteristici ale deciziilor „referitoare la vinovăție” vizate în prima teză a acestei dispoziții.

30 Prin urmare, aceasta solicită de asemenea să se determine care trebuie să fie nivelul său de control al principalelor elemente de probă incriminatoare și măsura în care trebuie să dea un răspuns clar și concret la argumentele inculpatului, având în vedere elementele dreptului la apărare prevăzute la articolul 10 din Directiva 2016/343 și la articolul 47 alineatul (1) din cartă. În sfârșit, ea dorește să se determine dacă împrejurarea că considerentul (16) al acestei directive enunță că hotărârea preliminară de natură procedurală „poate conține referiri” la elementele de probă incriminatoare înseamnă că aceste elemente pot face obiectul unei dezbateri contradictorii în fața instanței sau că aceasta din urmă nu poate decât să le menționeze.

31 În aceste condiții, Spetsializiran nakazatelen sad (Tribunalul Penal Specializat, Bulgaria) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) O jurisprudență națională care condiționează menținerea unei măsuri coercitive de «arestare preventivă» (patru luni după arestarea inculpatului) de existența unor «motive verosimile», înțelese ca simpla constatare «la prima vedere» că inculpatul a putut săvârși infracțiunea în cauză, este compatibilă cu articolul 3, cu articolul 4 alineatul (1) a doua teză, cu articolul 10, cu considerentul (16) a patra și a cincea teză și cu considerentul (48) al Directivei 2016/343, precum și cu articolele 47 și 48 din cartă?

Sau, dacă nu este compatibilă, o jurisprudență națională care înțelege prin «motive verosimile» o puternică probabilitate ca inculpatul să fi săvârșit infracțiunea în cauză este compatibilă cu dispozițiile sus-menționate?

2) O jurisprudență națională care impune instanței care se pronunță cu privire la o cerere de modificare a unei măsuri coercitive de «arestare preventivă» adoptate deja să își motiveze hotărârea fără a compara elementele de probă incriminatoare și dezincriminatoare, chiar dacă avocatul inculpatului a prezentat argumente în acest sens – singurul motiv al acestei restricții fiind că judecătorul trebuie să își păstreze imparțialitatea pentru situația în care această cauză îi va fi

atribuită în scopul examinării pe fond –, este compatibilă cu articolul 4 alineatul (1) a doua teză, cu articolul 10, cu considerentul (16) a patra și a cincea teză și cu considerentul (48) al Directivei 2016/343, precum și cu articolul 47 din cartă?

Sau, dacă nu este compatibilă, o jurisprudență națională potrivit căreia instanța procedează la examinarea mai detaliată și precisă a elementelor de probă și dă un răspuns clar la argumentele avocatului inculpatului, chiar dacă își asumă astfel riscul de a nu putea nici examina cauza, nici pronunța o hotărâre definitivă privind vinovăția dacă respectiva cauză îi este atribuită în scopul examinării pe fond – ceea ce ar implica faptul că un alt judecător va examina această cauză pe fond – este compatibilă cu dispozițiile sus-menționate?”

**Cu privire la procedura preliminară de urgență**

32 Instanța de trimitere a solicitat ca prezenta trimitere preliminară să fie judecată potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții.

33 În susținerea cererii formulate, instanța respectivă invocă faptul că domnul Milev se află în prezent în arest preventiv și că, pe baza răspunsului Curții, ea va soluționa problema legalității prelungirii respectivei măsuri de detenție.

34 În această privință, trebuie subliniat, în primul rând, că prezenta trimitere preliminară privește interpretarea Directivei 2016/343, care face parte din titlul V din partea a treia din Tratatul FUE, referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție. Aceasta poate fi judecată, așadar, potrivit procedurii preliminare de urgență.

35 În al doilea rând, în ceea ce privește criteriul privind urgența, trebuie, potrivit jurisprudenței Curții, să se ia în considerare împrejurarea că persoana vizată în cauza principală este în prezent privată de libertate și că menținerea sa în detenție depinde de soluționarea litigiului principal (Hotărârea din 28 iulie 2016, JZ, C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, punctul 29 și jurisprudența citată).

36 În speță, din elementele transmise de instanța de trimitere și amintite la punctele 19-25 din prezenta hotărâre reiese că domnul Milev este în prezent privat de libertate și că menținerea sa în detenție depinde de decizia Curții, întrucât răspunsul acesteia la întrebările adresate ar putea avea drept consecință liberarea sa imediată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 decembrie 2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, punctul 59).

37 În aceste condiții, Camera întâi a Curții a decis, la 5 iunie 2018, la propunerea judecătorului raportor, după ascultarea avocatului general, să admită cererea instanței de trimitere privind judecarea prezentei trimiteri preliminare potrivit procedurii preliminare de urgență.

**Cu privire la întrebările preliminare**

38 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 3, articolul 4 alineatul (1) și articolul 10 din Directiva 2016/343, citite în lumina considerentelor (16) și (48) ale acestei directive, precum și a articolelor 47 și 48 din cartă, trebuie interpretate în sensul că, atunci când o instanță națională verifică dacă există „motive verosimile”, în sensul reglementării naționale, de a crede că o persoană a săvârșit o infracțiune, care condiționează menținerea în detenție a acesteia, instanța respectivă se poate limita la a constata că, la prima vedere, această persoană a putut săvârși această infracțiune sau dacă instanța menționată trebuie să cerceteze dacă există o puternică probabilitate ca persoana menționată să fi săvârșit infracțiunea amintită. Instanța națională solicită de asemenea să se stabilească dacă aceste dispoziții trebuie interpretate în sensul că o instanță națională care statuează cu privire la o cerere de

modificare a unei măsuri de arestare preventivă poate să își motiveze decizia fără să compare elementele de probă incriminatoare și dezincriminatoare sau dacă această instanță trebuie să procedeze la o examinare mai detaliată a acestor elemente și să furnizeze un răspuns clar la argumentele prezentate de persoana deținută.

39 Cu titlu introductiv, trebuie să se constate că articolul 2 din Directiva 2016/343 prevede că aceasta se aplică persoanelor fizice care sunt suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale în toate fazele procedurilor penale, din momentul în care o persoană este suspectată sau acuzată de comiterea unei infracțiuni sau a unei presupuse infracțiuni până când hotărârea prin care se stabilește că persoana respectivă a comis infracțiunea în cauză rămâne definitivă.

40 Din moment ce instanța de trimitere trebuie să se pronunțe cu privire la legalitatea menținerii plasării în arest preventiv dispuse în cadrul unei cauze penale împotriva domnului Milev pentru motivul că există motive verosimile de a crede că acesta a săvârșit o infracțiune, este necesar să se considere că Directiva 2016/343 se aplică domnului Milev și respectivei proceduri naționale.

41 Cu toate acestea, din moment ce nu reiese din decizia de trimitere că cauza principală privește existența unei căi de atac eficiente, astfel cum este prevăzută la articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2016/343, sau una dintre materiile reglementate la articolul 10 alineatul (2) din această directivă, acest articol nu este relevant pentru răspunsul pe care Curtea trebuie să îl furnizeze în prezenta cauză.

42 În ceea ce privește celelalte dispoziții ale Directivei 2016/343 menționate de instanța de trimitere, trebuie să se observe că articolul 3 din această directivă prevede că statele membre se asigură că persoanele suspectate și acuzate beneficiază de prezumția de nevinovăție până la dovedirea vinovăției conform legii.

43 În această privință, articolul 4 alineatul (1) din directiva menționată prevede că revine statelor membre sarcina de a lua măsurile necesare pentru a garanta că, printre altele, deciziile judiciare, altele decât cele referitoare la vinovăție, nu se referă la persoana suspectată sau acuzată ca fiind vinovată, atâta vreme cât vinovăția acesteia nu a fost dovedită conform legii, fără a se aduce atingere deciziilor preliminare cu caracter procedural care sunt luate de autoritățile judiciare și care se bazează pe suspiciuni sau pe elemente de probă incriminatoare.

44 Această dispoziție trebuie interpretată în lumina considerentului (16) al Directivei 2016/343, potrivit căruia respectarea prezumției de nevinovăție nu aduce atingere deciziilor de arest preventiv, cu condiția ca aceste hotărâri să nu se refere la persoana suspectată sau acuzată ca fiind vinovată. Potrivit aceluiași considerent, înainte ca autoritățile judiciare să ia o hotărâre preliminară de natură procedurală, acestea ar putea fi nevoite să verifice dacă există suficiente elemente de probă incriminatoare împotriva persoanei suspectate sau acuzate care să justifice hotărârea respectivă, iar hotărârea poate conține referiri la aceste elemente.

45 Pe de altă parte, trebuie observat că scopul Directivei 2016/343 este, astfel cum rezultă din articolul 1 și din considerentul (9) al acesteia, stabilirea unor norme minime comune aplicabile procedurilor penale cu privire la anumite aspecte ale prezumției de nevinovăție și ale dreptului de a fi prezent la proces.

46 În plus, conform considerentului (10) al Directivei 2016/343, aceasta se limitează la stabilirea unor norme minime comune privind protecția drepturilor procedurale ale persoanelor suspectate și acuzate, în vederea consolidării încrederii statelor membre în sistemele de justiție penală ale celorlalte state membre, pentru a facilita astfel recunoașterea reciprocă a hotărârilor în materie penală.

47 Prin urmare, având în vedere caracterul minim al armonizării urmărite de Directiva 2016/343, aceasta nu poate fi interpretată în sensul că este un instrument complet și exhaustiv care ar avea ca obiect stabilirea ansamblului condițiilor de adoptare a unei decizii de arest preventiv.

48 Din ceea ce precedă rezultă că, în cadrul procedurilor penale, Directiva 2016/343 și în special articolul 3 și articolul 4 alineatul (1) din aceasta nu împiedică adoptarea unor decizii preliminare cu caracter procedural precum o decizie de menținere a unei măsuri de arestare preventivă luate de o autoritate judiciară, care se bazează pe suspiciuni sau pe elemente de probă incriminatoare, cu condiția ca aceste decizii să nu se refere la persoana deținută ca fiind vinovată. Pe de altă parte, în măsura în care, prin intermediul întrebărilor formulate, instanța de trimitere urmărește stabilirea condițiilor în care poate fi adoptată o decizie de arest preventiv și ridică în special problema gradului de convingere pe care trebuie să îl dețină cu privire la autorul infracțiunii, a modalităților de examinare a diferite elemente de probă și a întinderii motivării pe care este obligată să o furnizeze în răspunsul la argumentele prezentate în fața sa, asemenea chestiuni nu sunt reglementate de această directivă, ci intră exclusiv sub incidența dreptului național.

49 Prin urmare, este necesar să se răspundă la întrebările adresate că articolul 3 și articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2016/343 trebuie interpretate în sensul că nu se opun adoptării unor decizii preliminare cu caracter procedural, precum o decizie de menținere a unei măsuri de arestare preventivă luate de o autoritate judiciară, care se bazează pe suspiciuni sau pe elemente de probă incriminatoare, cu condiția ca aceste decizii să nu se refere la persoana deținută ca fiind vinovată. În schimb, această directivă nu reglementează condițiile în care pot fi adoptate deciziile de arest preventiv.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

50 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

**Articolul 3 și articolul 4 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale trebuie interpretate în sensul că nu se opun adoptării unor decizii preliminare cu caracter procedural, precum o decizie de menținere a unei măsuri de arestare preventivă luate de o autoritate judiciară, care se bazează pe suspiciuni sau pe elemente de probă incriminatoare, cu condiția ca aceste decizii să nu se refere la persoana deținută ca fiind vinovată. În schimb, această directivă nu reglementează condițiile în care pot fi adoptate deciziile de arest preventiv.**

Semnături